

mijmering / vintage

Ik hou van winkelen, maar niet te vaak en niet te lang. Het prettigst is winkelen als je niets nodig hebt. Ik heb zelden iets nodig, maar toch, de verleiding om

bij bepaalde winkels even binnen te lopen is groot. Waarom? Nou, je weet toch niet wat je mist als je niet af en toe gaat kijken wat je zou kúnnen missen?

Deze week liep ik in de binnenstad van Nijmegen langs een vintage-winkel. Ik heb niet zoveel met vintage, ik weet niet goed wat er mee wordt bedoeld, maar van openstaan voor iets nieuws - in dit geval dus iets ouds - wordt niemand slechter, dus kuierde ik maar eens naar binnen. Daar stuitte ik op een grote bak camouflagekleurige korte broeken ofwel shorts, die per gewicht werden verkocht: een kilo textiel voor drie euro. Vintage-uitverkoop. Ik struinde de rekken af en had spijt dat ik die ene blouse die ik op mijn twintigste zo mooi vond niet had bewaard, want al die oude meuk in de rekken bleek weer helemaal actueel. Mijn hand greep naar een rood jurkje van het merk Bleyle. En ja, daar kwamen ze, de herinneringen, ik zat met een klap een kleine vijftig jaar terug in de tijd. Bleyle, het modemerkt voor dames van stand, stijlvol, correct, smaakvol en duur. Nee, ik kocht geen Bleyle, mijn moeder ook niet, maar de moeder van mijn vriendin wel. Ooit kocht ze voor haar dochter, van wie ze vond dat ze zich wel wat vrouwelijker mocht kleden, kleren van dit Duitse 'hiermee sta je er altijd goed op' merk. De vriendin met haar lange benen en jongensachtige uitstraling zat daar niet op te wachten en heeft de Bleyle-rokjes zo gauw als met goed fatsoen kon achter de rododendrons verstopt, maar voor mij stond Bleyle voor alles wat modieus en onbereikbaar was.

Het jurkje, model polo, zat perfect. Ik legde het op de weegschaal en betaalde bij de kassa 11,82. Ik dacht aan de vriendin, aan onze tijd samen, aan haar moeder en de mijne die elkaar kenden van de Antoniusbode! Wat een tijd. En wat een kwaliteit.